

Naar Mindretallet uagtet sit principale Standpunkt, at de økonomiske Følger af Ulykkestilsælde bør bæres af det hele Samfund, ikke nu stiller noget Forslag herom, og ej heller i indeværende Samling har genindbragt sit tidligere Lovforslag om „almindelig Ulykkesforsikring“, ligger dette i, at man anser det for umuligt at føre dette igennem for Øjeblikket, og i, at der er en saa stor Trang til at faa begyndt paa Løsningen af de heromhandlede Spørgsmaal, at man ikke har villet undlade at yde sin Medvirkning til et Forsøg i den af Flertallet foreslaaede Retning. Mindretallet maa dog tage et almindeligt Forbehold overfor de af Flertallet rejste Indbendinger mod Princippet i det af et Medlem (Wulff) indbragte Forslag. Dette Forslag indeholder nemlig for saa vidt angaar Forsørgelsesretten og Forsørgelsesmaaden for tilstadekomne, Tanker, der ere ligeløbende med dem, nærværende Mindretal har fremsat, og man føler sig overbevist om, at den Omstændighed, at disse Tanker næres af Mænd, der hylde modsatte politiske Anskuelser, er et Bevis for, at en rationel Løsning af Ulykkesforsikringsspørgsmaalet netop maa gaa ad den Vej.

Derimod er nærværende Mindretal enig med Flertallet i, at man ikke kan gaa den af det nævnte Medlem foreslaaede Vej med Hensyn til Midlernes Tilvejebringelse. Her vilde det ganske sikkert være langt lettere og mere stemmende med Retfærdighedens Fordringer at lade Omkostningerne afholde af det hele Samfund gennem den almindelige Skattepligt.

Angaaende det af et andet Mindretal under Nr. 42 som Ufsnit II (§§ 15, 16, 17, 18 og 19) stillede Forslag, skal man indskrænke sig til at henvise til Betænkningen fra i Fjor.

De Ændringer og Underændringer, som Mindretallet har stillet, forbeholder man sig at motivere ved Sagens Behandling i Salen.

Et tredje Mindretal (Wulff) staar selvfølgelig principalt paa det Grundlag, hvorpaa Mindretallets eget Forslag til en „Ulykkesforsikring for det danske Folk“ er bygget. Da Udvalget imidlertid i nærvæ-

rende Betænkning vedtender sig med Hensyn til dette Forslag, at det „ikke har ønsket at dvæle ved de Enkeltheder i Forslaget, som kunde blive Genstand for Forhandling og Forandring“, skal Mindretallet ikke komme udførlig ind paa den Kritik, som Udvalget — trods sin saaledes udtalte Bægning ved at underkaste Mindretallets Forslag en egentlig Behandling — har fundet det rigtigt at fremsætte imod det i Betænkningen. Mindretallet skal da indskrænke sig til i Almindelighed at udtale, at det ikke kan indrømme Berettigelsen af de Indbendinger, som Udvalget i sin Kritik fremsfører mod Forslagets Grundprincipper; over for en enkelt Bemærkning af Udvalget — gaaende ud paa, at dette ikke finder det „stemmende med Grundlaget for Forsikring“, at saadanne Personer, som efter et Ulykkestilsælde ere i Besiddelse af en vis aarlig Indtægt, ikke faa Statsforsørgelse udbetalt, uagtet de have betalt deres Præmier ligesom alle andre — skal Mindretallet tilføje den Bemærkning, at det jo slet ikke har bygget sit Forslag paa de Principper, som ligge til Grund for privat og frivillig Forsikring, men paa Samfundets Interesse i at sikre sine Medlemmer mod de økonomiske Følger af uforstyldte Ulykkestilsælde, og med dette Grundlag staar det nævnte Forhold efter Mindretallets Mening slet ikke i Strid. Endelig skal Mindretallet hævde, at der meget godt ved Forhandling kunde være opnaaet saadanne Tillem্পninger af dets Forslag paa tre af Udvalget nævnte Punkter (nemlig „Forvaltningens Vidtløftighed, Kostbarhed og Brødsomhed“, „Faren for Tab af borgerlige Rettigheder, naar Forsikringspligten ikke opfyldes“ og „Kommunernes Bebyrdelse og Fornykkelse af den bestaaende Fattigforsørgelsesret“), at Enighed paa disse Omraader godt kunde tænkes opnaaet, dersom Udvalget ikke paa Forhaand havde afvist al Forhandling om en Ulykkesforsikring, der skulde omfatte alle forsørgelsespligtige Samfundsmedlemmer og garanteres af Staten.

Da Mindretallet ikke har kunnet opnaa Udvalgets Tilslutning til dette sit principale Syn paa Ulykkesforsikringsspørgsmaalet, har det imidlertid anset det for sin Pligt at søge